

Inczédy Tamás

AZ UTOLSÓ TÜKÖR

2018-05-30 | NOVELLA

A tükrös ember még annyi év után sem tudott hozzászokni, hogy bár mindenki személyesen ismeri, az utcán senkinek nem akaródzik észrevenni őt. Aznap viszont kivételesen jó oka volt, hogy ne bánkódjon amiért levegőnek nézik.

A címhez érve épp csak a rend kedvéért nyomta meg a csengőt, tudta jól, hogy bizonyára itt is ki van kötve áramspórolás végett. A csengő tényleg nem szólt. Bekopogott hát, és várt, de válasz nem érkezett. Akkor vett egy nagy lélegzetet, és teli

tüdőből bekiáltott.

– Jó napot, a tükröt jöttem széttörni!

Egy öreg néni nyitott ajtót.

– Jaj, nem kell úgy kiabálni, itt vártam magát az ajtónál a sámlin üldögélve, csak kicsit elbóbiskoltam.

– Nem tetszett tudni aludni az éjjel az izgalomtól?

– Honnan tudja?

– Gyakran megesik ez a kuncsaftjaimmal.

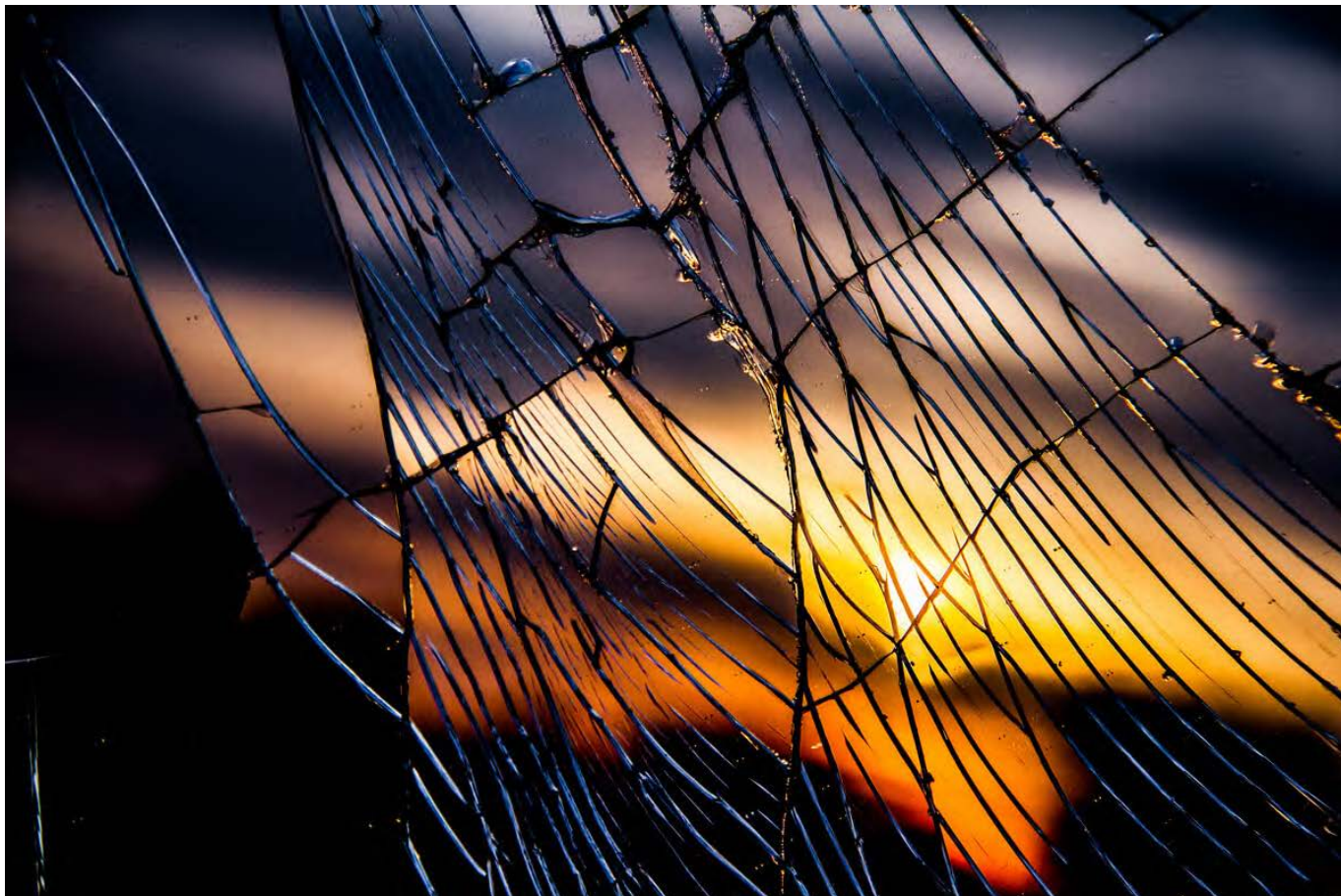
– Jöjjön be. Kér előtte egy pótkávét?

– Általában nem szoktam, de ma van az utolsó munkanapom, hát elfogadom a legeslegutolsó kuncsafttól.

– Nem mondja?! Én volnék az utolsó?

– Így igaz. Az egész országban.

– De tudja, én nem kollaborálok, hanem emiatt a szemölcs miatt, nézze csak milyen gusztustalan, hát emiatt nem tudok tükörbe nézni.

Max Goldberg, flickr.com

A tükrös ember legyintett.

– Mind ilyeneket mondanak. Fölösleges menteteőzni.

– Aztán holnaptól mihez kezd majd?

– Hát emigrálok.

– Nem mondja?! De hát hová menne innen?

– Svájcba.

– Az szép lehet, csakhogy ott nagyon sok az emberevő.

– Honnan veszi ezt?

– Bement a tévé.

A tükrös ember legyintett.

– Én úgy értesültem egy kint élő ismerősömtől, hogy pompás hely, és jól megy a tükröbiznisz is. Mármint a hagyományos, nem ez az unortodox, ami mifelénk. Tudja, nekem már évekkal ez előtt elegendő volt ebből a törés-zúzásból. De kitartottam, amíg csak lehetett, mert szeretem a hazámat. Na, de mindegy, holnap elmegyek, és már csak építeni fogok, úgy mint régen, a szakma igazi szabályai szerint.

Lefőtt a pótkávé. Az öregasszony kitöltötte, a tükrös ember meg szürcsölve iszogatni kezdte.

– Aztán nem fél odamenni? Amennyi tükröt maga széttört, szörnyű balszerencséje lehet.

– Nem hiszek a balszerencsében – felelte a tükrös ember legyintve, mire a néni keresztet vetett.

– Nagyon különös ember maga, folyton csak legyintget mindenre.

– Viszonyítás kérdése. Emlékszik még maga, hogy mi az a kórház?

– Igen.

– Na, hát képzelje, Svájcban a mai napig vannak kórházak.

Az öregasszony legyintett, látszott rajta, hogy hiszi is, meg nem is.

– Na, de mindegy is – mondta a tükrös ember – essünk túl rajta. Mutassa, hol van.

– A nagyszobában. Jöjjön.

A tükör egy egész falat betérítő igazi mestermű volt. A tükrös ember szeméből ki is csordult egy könnycsepp, amikor a kalapácsot belevágta a közepébe.

felső kép | darkwood67, flickr.com